

ת"פ 48100/12/15 - מדינת ישראל נגד חנוך עודד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

22 מרץ 2017

ת"פ 48100-12-15 מדינת ישראל נ' עודד

מספר פל"א 318620/2014
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן
מדינת ישראל המאשימה

נגד
הנאשם
חנוך עודד

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבירן אסבן

ב"כ הנאשם עו"ד דינה בן מנחם

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 18.7.14 נקלעה גברת רונית שטיין (להלן: "המתלוננת") לוויכוח על רקע שימוש בדרך עם רוכב אופנוע שזהותו אינה ידועה. בהמשך נטען כי הנאשם התערב בוויכוח וקילל את

עמוד 1

המתלוננת ואילו המתלוננת בתגובה, הפנתה כלפיו "אצבע משולשת". עוד נטען כי בהמשך, כשנעצרה המתלוננת נעצר הנאשם לידה, בעט במראה השמאלית של רכבה ושבר אותה.

מסכת הראיות

עדות המתלוננת (להלן: "העדה" או "המתלוננת")

3. ביום 13.11.16 העידה המתלוננת וסיפרה כי ביום המקרה נסעה ברחוב אלוף שדה ברמת גן לכיוון מזרח, בשלב מסוים כשנעצרה למופע אור אדום ברמזור, נעצר לצידה אופנוען והעיר לה כי היא נוסעת מהר. בהמשך סיפרה כי האופנוען המשיך ברכיבתו ונעצר ליד אופנוען אחר, הוא הנאשם לדבריה. המתלוננת סיפרה כי שמעה את השניים משוחחים וכי הנאשם הסתובב לעברה ואמר "מפגרת", בתגובה הפנתה כלפיו המתלוננת "אצבע משולשת". המתלוננת סיפרה כי המשיכה בנסיעה לכיוון קריית אונו וכי כאשר הגיעה לכיכר סמוך לביתה, נאלצה לעצור ובעת שעמדה, הגיע הנאשם רכוב על אופנועו ונעמד לצד דלת הנהג, לטענת העדה נבהלה ושמחה על כך שסגרה את חלון הרכב. המתלוננת אמרה כי באותו שלב הרים הנאשם את רגלו ובעט בכל כוחו במראה השמאלית של רכבה. העדה אמרה כי לאחר מכן הסתובב הנאשם על אי התנועה ונמלט מהמקום וכי היא נעצרה ורשמה את מס' הרישוי של האופנוע על מגן השמש הנמצא ברכבה. לדבריה, בהמשך היום הגישה תלונה במשטרה.

לדברי העדה ארכו כעשר שניות מרגע שהנאשם נעמד ליד חלונה ועד שבעט במראה. העדה התרשמה כי הנאשם הגיע, הבחין בחלון הסגור ועצר למספר שניות במהלכן ניסה לחשוב וכדבריה **"בפרשנות שלי הוא עמד מול רכבי כשהחלון סגור והוא חושב מה באפשרותו לעשות ואז פתאום הוא שבר את המראה והתחיל לנסות לברוח משם"** (עמ' 5, ש' 17-18 לפרוטוקול). לשאלת ביהמ"ש אמרה העדה כי הנאשם חבש קסדה ללא מגן פנים. העדה הוסיפה וסיפרה כי לאחר מספר חודשים, הוזמנה למסדר זיהוי במשטרה וסיפרה כי בתמונתו של הנאשם במסדר הזיהוי נראה הנאשם כשעיניו עצומות למחצה ולכן התקשתה לזהותו באופן מיידי. העדה המשיכה ואמרה שככל שהסתכלה בתמונות שוכנעה שזה הוא והסבירה, כי הפחד שהטיל עליה הנאשם בעת המקרה גרם לה שלא לשכוח את פניו, עוד אמרה בעמ' 8, ש' 10 לפרוטוקול **"ראיתי את הפנים המאיימות שלו את זה לא שוכחים"**. העדה לא ידעה לזהות את סוג האופנוע עליו רכב הנאשם.

4. בחקירתה הנגדית סיפרה העדה כי כשביקש הנאשם לברוח מהמקום עלה הוא על אי תנועה ואמרה בעמ' 8, ש' 25 לפרוטוקול **"כשהוא עלה לקח לו קצת זמן לעלות הספקתי לזכור את המספר. בדיוק אחרי זה יש פניה לחניה נעצרתי אחרי הכיכר מצד ימין יש מגרש חניה... שם עצרתי מיד ורשמתי את המספר אחרי שאמרתי אותו לעצמי בקול רם"**. בהמשך אמרה העדה כי העריכה את הדיוק במסדר הזיהוי ואמרה בעמ' 12, ש' 21 לפרוטוקול **"אני חושבת 80 או 90 אחוז"** עוד אמרה **"אני לא רציתי להפיל אדם לא נכון אבל אני יודעת שזה הוא אין לי סיבה להאשים מישהו שלא עשה כלום"**. לשאלת ב"כ הנאשם השיבה המתלוננת כי מזה שנה מרכיבה היא משקפי קריאה וכי אינה זקוקה למשקפיים בזמן הנהיגה.

עדות הנאשם

5. הנאשם כפר בעדותו במעורבותו באירוע. לדבריו "יש לי עסק של פרסום, שילוט" הנאשם הסביר כי אינו נמצא במשרד. וכי העסק בבעלותו. עוד הוסיף כי לעיתים יש בעסק 4-5 עובדים ולפעמים 1 בעמ' 25 ש' 26 אמר הנאשם כי פעם נתן לאחרים לרכוב על האופנוע שלו אך היום אינו נותן משום האופנוע חדש לשאלת ב"כ התביעה **אתה לא יודע להגיד איפה עבדת באותו יום? השיב הנאשם:** "לשאלת בימ"ש עניתי כבר שחקרו אותי בפעם הראשונה לא ידעתי שזה רציני. שידעתי אחרי שב"כ הראתה לי את המסדר הזיהוי הייתי מביא עורך דין בכל מצב" עוד אמר כי חבריו סרבו לבוא להעיד ולספר כי רכבו על האופנוע שלו.

הודעת הנאשם במשטרה

6. הנאשם נחקר פעמיים במשטרה וכפר במעורבותו באירוע. לדבריו לא מן הנמנע כי חבר רכב על האופנוע אם כי הנאשם לא מסר כל שם של אדם, אשר רכב על האופנוע שלו.

דין והכרעה

7. הצדדים חלוקים בשאלת זיהוי של הנאשם כמי שביצע את העבירה. ב"כ הנאשם אינה חולקת על עצם קרות האירוע אלא טוענת כי לא הנאשם הוא ששבר את המראה ברכבה של המתלוננת וכי הזיהוי שגוי.

8. זיהוי של הנאשם כמי שביצע את העבירה מבוסס על הצטברותן של שתי הראיות מסדר הזיהוי והיותו של הנאשם בעלים של האופנוע, אשר את מספרו רשמה העדה. לכך מצטרפת נסיבה נוספת, העובדה לפיה מתגורר הנאשם בקריית אונו, שם בוצעה העבירה. הצטברותן של הראיות, ראיות עצמאיות כשלעצמן, אף אם ייקבע כי משקלן מופחת, מביאות לטעמי להסרת ספק סביר באשמתו של הנאשם, בפרט שעה שהנאשם נמנע מלהביא כל ראיה על מנת להפריכן.

9. עדות הזיהוי של המתלוננת - היא עדות ישירה של מי שהייתה עדת ראיה למעשיו של הנאשם. ככל עדות זיהוי, חשוף הזיהוי לחשש בדבר טעות. ברם בענייננו, כאמור, אין המדובר בזיהוי המבוסס על מסדר הזיהוי בלבד, אלא נתמך בהיותו של הנאשם בעלים של האופנוע עליו רכב, על פי הטענה, מי שביצע את העבירה. לפיכך אין מתעורר ספק סביר באשר לזיהוי.

עדותה של המתלוננת

10. עדותה של העדה מהימנה עלי. התרשמתי כי העדה משוכנעת באמיתות הזיהוי (אם כי אין בכך כדי לשלול אפשרות לטעות). וכי אינה מבקשת להפליל את הנאשם "בכל מחיר". העדה הסבירה מדוע לפי דעתה לא זיהתה את הנאשם באופן מיידי, ואמרה כי בצילום שהוצג בפניה במסדר זיהוי התמונות נראה הנאשם כשעיניו מעט סגורות וראשו מוטה. העדה סיפרה כי ראתה את הנאשם שתי פעמים בבוקר המקרה. בפעם הראשונה, כשהיה במרחק שתי מכוניות לפניה וקרא לעברה "מפגרת" ובפעם השניה כשעמד מספר שניות מול חלון רכבה לפני שבעט במראה. העדה הסבירה שעד כמה שהבינה התבונן הנאשם בחלון הרכב הסגור ובעודו

מתלבט מהן האפשרויות העומדות בפניו, גמלה בליבו החלטה והוא שבר את המראה. לשאלת ב"כ הנאשם האם יתכן וטענתה בזיהוי השיבה "זה הוא" והוסיפה כי אם מישהו היה גורם לסניגורית "כזה פחד" היא לא הייתה שוכחת את פניו.

11. לטענת ב"כ הנאשם נפלה טעות ברישום מספר האופנוע עליו רכב מי שביצע את העבירה, על ידי המתלוננת. בנסיבות בהן זיהתה המתלוננת את הנאשם במסדר זיהוי התמונות, הרי שכאמור לעיל, אין הזיהוי נשען אך ורק על רישום המספר.

12. עוד טוענת ב"כ הנאשם כי אף במסדר הזיהוי נפלו פגמים. כך למשל טוענת ב"כ הנאשם כי העדרו של סניגור במסדר הזיהוי, מביא לאינן משקלה של ראיית הזיהוי. לתיק ביהמ"ש הוגשו מסמכים, מהם עולה כי החוקר התקשר לנאשם למעלה מפעם אחת והציע לו לשלוח סניגור או נציג מטעמו למסדר הזיהוי. הנאשם בחר שלא לשלוח מטעמו איש. המסדר תועד כהלכה על ידי עורכיו ואף לו היה על החוקר להודיע לנאשם על זכותו לפנות לסניגוריה הציבורית, בהתאם לסעיף 19 לחוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו - 1995 לפיו **"נעצר אדם והובא לתחנת משטרה או למתקן של רשות החוקרת על פי דין או שהוא חשוד בביצוע עבירה, יודיע לו הממונה על התחנה או על החקירה, בהקדם האפשרי, כי באפשרותו לבקש מינוי סניגור ציבורי אם הוא זכאי לכך לפי חוק זה..."** (ההדגשה אינה במקור ת.ק.). (ראו לענין זה פסקה כ"ב לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 8974/07 הונצ'אן לין נ' מדינת ישראל, דבר שלא נעשה (כך עפ"י המסמכים ת/8-10), הרי שאין בכך כדי לפסול את ראיית הזיהוי, אלא לכל היותר להפחית ממשקלה, שכן מסדר הזיהוי תועד. הודעתה של המתלוננת במשטרה הוגשה, לבקשת ההגנה, וממנה עולה כי כבר ביום המקרה אמרה המתלוננת כי יכולה הייתה לראות את פניו של רוכב האופנוע, חרף העובדה שחבש קסדה ובתיאורה אמרה היו לו **"זיפים שחורים"**. מכאן שראתה את פניו גלויים.

מסדר הזיהוי

13. כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, נבחנת אמינותו של זיהוי על פי שתי אמות מידה: האחת, אמינותו של העד המזהה; השניה, מהימנות הזיהוי כשלעצמו. עדותה של המתלוננת מהימנה עלי, ואני מאמינה לה כי היא משוכנעת שהנאשם הוא האדם אשר בעט במראת הצד ברכבה. דומה שאף ב"כ הנאשם אינה סבורה כי העדה אינה דוברת אמת אלא כי היא טועה. עם זאת עלי לבחון האם הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונה של העדה, (משך הזמן שהעדה ראתה את מבצע העבירה במהלך האירוע או לפניו, התנאים בהם ראתה אותו (מרחק, זווית ראייה, מצב תאורה וכו'), אפשרו לה אכן לזהות את הנאשם, שכן אף אם עדותה של העדה מהימנה, על ביהמ"ש לשלול אפשרות של טעות בזיהוי. לטענת באת כוחו של הנאשם, לא ציינה העדה כי היא בטוחה בזיהוי במאת האחוזים. ברם מידת הוודאות בה נוקב עד מזהה באשר לביטחונו בזיהוי, איננה בהכרח אמת-המידה באשר ליכולת להסתמך על הזיהוי. (ראו: ע"פ 4524/11 פלוני נ' מדינת ישראל, (להלן: "פלוני") בסוף פסקה 12 לפסק דינו של כב' השופט זילברטל; ע"פ 8529/11 אטקשייב נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 לפסק דינו של כב' השופט הנדל).

14. בפסקה 15 לפסק דינו בענין פלוני התייחס כב' השופט זילברטל להערכת מהימנותו של זיהוי באמרו כי **"סיכומם של דברים - מלאכת הערכת מהימנותו של זיהוי איננה קלה כלל ועיקר. החשש המקנן**

בלב, שמא חושיו של העד המזהה הכשילו אותו במשימתו, ולפיכך את מערכת המשפט בהכרעתה, אף אם אין כל סיבה לחשוד שבנסיבות רגילות לא יכול היה אותו העד לזהות בנקל את מבצע העבירה, קיים תמיד. עם זאת, כידוע, לא כל חשש מקים ספק ממשי באשמתו של נאשם (ראו, למשל, ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 48-49 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (25.1.2007), להלן: ("וקנין"))

15. בחנתי את שאלת אמינות הזיהוי של המתלוננת את פניו של הנאשם במסדר זיהוי התמונות. שוכנעתי מעדותה של המתלוננת כי התבוננה היטב בפניו של האדם שנעמד לצד רכבה קרוב מאד והביט אליה מבעד לחלון הרכב, עד כדי שניסתה להבין את המתחולל במוחו, מהרגע שהתקרב לחלון ועד שבעט במראה (ראו פסקה 3 לעיל). מדובר בשעות הבוקר המאוחרות של יום קיץ, וניתן לקבוע כי התאורה הייתה מספקת וכי זיכרון פניו נחרת בזיכרונה.

16. באשר ליכולתה של המתלוננת לזהות את פניו של מבצע העבירה, אין להתעלם מהזמן הרב שחלף בין מועד ביצוע העבירה ועד למועד קיומו של מסדר הזיהוי. עם זאת צפייה בתקליטור המתעד את המסדר מלמד כי המתלוננת התבוננה בעיון רב בתצלומים שהוצגו בפניה וזיהתה את פניו של הנאשם.

17. מסדר הזיהוי אכן אינו חף מקשיים. המסדר נערך בחלוף שנה מיום האירוע, והזיהוי ארך מספר דקות. אין המדובר בזיהוי מיד. עם זאת אינני מקבלת את טענות ב"כ הנאשם, לפיהן נפל פגם בהתנהלות עורכי המסדר. צפיתי בתקליטור המתעד את המסדר והתרשמתי כי המתלוננת רצתה לדייק בעדותה ולהימנע מלהצביע על חשוד, שאין לו כל קשר למקרה. בתחילה נשמעת העדה אומרת כי אינה סבורה שתמונתו של האדם שפגע ברכבה נמצאת בין התמונות, ומיד לאחר מכן היא נראית עוברת עם אצבעה על גבי התמונות (על המסך) ובהתייחסה לתמונתו של הנאשם נשמעת אומרת "זה היחיד שמזכיר" וחוזרת על המשפט מספר פעמים ולבסוף עוברת עם אצבע על כל התמונות ובשיטת ה"אלימינציה" הגיעה לאחר מכן למסקנה כי הנאשם הוא האדם שפגע ברכבה משלא נפלו פגמים במסדר הזיהוי, לא מצאתי מקום לפסול את הראיה (ראו פסקה 47 לפסק דינו של כב' השופט גובראן בע"פ 4514/10 מוחמד דיבה נ' מדינת ישראל).

ראיות נסיבתיות

18. שלוש הנסיבות, זיהוי של הנאשם במסדר הזיהוי; המהווה ראיה עצמאית, אף אם משקלו אינו גבוה, נוכח חלוף הזמן ונוכח העובדה שהחוקר לא הודיע לנאשם על זכותו לפנות לסניגוריה הציבורית; העובדה שמי שביצע את העבירה רכב על אופנועו של הנאשם; וכן העובדה שהנאשם מתגורר בקריית אונו (עדויות של הנאשם בעמ' 24 ש' 11), שם בוצעה העבירה; מצטברות זו לזו, ובהצטברותן מביאות לטעמי להרשעתו של הנאשם בביצוע העבירה.

"בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על נסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות

נסיבותיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבותיות, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבותיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם" (ראו פסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754). (ראו גם ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל)

19. בחנתי את הראיות הנסיבותיות המפלילות את הנאשם בשלושה שלבים: בשלב הראשון בחנתי כל אחת מהראיות הנסיבותיות בפני עצמה על מנת להשתית עליה ממצא עובדתי - מספר הרכב אותו רשמה העדה מתאים למספר האופנוע, שהיה בבעלות הנאשם ביום המקרה, כפי שאמר בהודעתו במשטרה. רישום המספר מהווה ראיה עצמאית.

20. סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה, קובע כי: **"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאלו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאלו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב...או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב...או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".**

אכן הסעיף מתייחס לעבירת תעבורה כהגדרתה בפקודת התעבורה עם זאת נסיון החיים מלמד כי בעלים של רכב או המחזיק בו הוא שנהג בו או אחר נהג בו בידיעתו ובהסכמתו. (ראו פסק דינו של כב' השופט ברק (כתוארו אז) בע"פ 3027/90 מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נגד מדינת ישראל, פד"י מה(4) 364). רישום מספר הרכב יוצר חזקה עובדתית לפיה הנאשם הוא שרכב על האופנוע. החזקה ניתנת לסתירה, אלא שהנאשם לא ניסה כלל להפריך את החזקה ולא זימן מטעמו כל עד, בניסיון להוכיח את טענתו לפיה לעיתים נהג הוא למסור את האופנוע לאחרים. לדברי המתלוננת, ארע המקרה ביום ששי, ברם הנאשם לא התייחס בעדותו לאפשרות כי עבד אותו יום, כך שספק בעיני, אם אכן עשה מאמץ כלשהו על מנת לבדוק מי רכב על האופנוע באותו יום. אינני מאמינה לנאשם כי פנה בבקשה לכל חבר אפשרי וכי כולם סרבו להגיע לביהמ"ש, חרף העובדה שרכבו על אופנועו מדי פעם. הנאשם לא נקב בשמו של איש אשר יכול היה לרכוב על האופנוע ביום המקרה לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בפניי מה גם שניתן היה לזמן את החברים באמצעות ביהמ"ש. הזיהוי במסדר הזיהוי מהווה אף הוא ראיה עצמאית, עליה ניתן היה לבסס את הרשעתו של הנאשם.

21. בשלב השני בחנתי את מסכת הראיות כולה והגעתי למסקנה כי היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבותיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך.

22. נטל ההוכחה במשפט הפלילי מוטל על התביעה, אשר הציגה לטעמי ראיות מספיקות לזיהויו של הנאשם כמי שביצע את העבירה. בנסיבות שהוצגו במהלך פרשת התביעה, לא היה מקום לחייב את המאשימה לצרף איכונן של הנאשם באמצעות טלפון סלולרי ביום המקרה, ראיה אותה יכול היה הנאשם להמציא על מנת לעמוד בנטל המשני המוטל עליו נוכח קיומן של הראיות הנסיבותיות.

23. בפסק דינו בע"פ 6251/94 **בן-ארי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט (3) 45, 129-128 התייחס כב' השופט חשין לאפשרות הצטברותן של מספר ראיות נסיבתיות כאלה, שכל אחת מהן אינה מספקת בפני עצמה להרשעת הנאשם באמרו: **"ראיה פלונית נוטה לכיוון הרשעה, וכך הן ראיות פלמונית, אלמונית, צלמונית ותלמונית. כל אחת מאותן ראיות עשויה להתפרש - כשהיא לעצמה - גם כאירוע בלתי-צפוי ובלתי נחזה, כתעותע ממעל. ואולם שרשרת של תעותעים אינה חזון נפרץ וממילא מקרבת היא אותנו אל הרשעה ואל סילוקו של ספק סביר..."**

מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר **"מעשי אל"** (כנטען) באים בזה-אחר-זה בשרשרת נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל-עבר אשמתו של נאשם, נאמר אנו - כבני-אנוש - כי יש להרשיע אותו נאשם וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעותעים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם אך מצטרפים האחד אל רעהו אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות, וערכה של טענת תעותע ממעל שואפת לאפס"

משמעות ה"ספק הסביר"

24. בעניין וקנין התייחסה כבוד השופטת פרוקציה לשאלת סבירותו של הספק, הנדרש על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם באמרה **"לצורך הרשעה פלילית, על התשתית הראייתית לבסס, אפוא, את אמיתות העובדות כדי וודאות הגיונית וערכית סבירה. וודאות זו צריכה לשכנע בצדקת ההרשעה ובמוסריותה. היא צריכה לענות על מבחן ההיגיון, ניסיון החיים, השכל הישר וערכי החברה. ספק ממשי ומוחשי, להבדיל מספק הנשען על אפשרות דמיונית, השערות, או מניפולציה מחשבתית, יצדיק הימנעות מהרשעה (ע"פ 1003/92 רסלאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 261/83 לוי נ' מדינת ישראל, פד"י לח(1) 570).** גם כאשר גרסה מרשיעה הנמצאת אמינה בעיני בית המשפט, אין הוא רשאי להתעלם מתמיהות העולות ביחס לגרסה זו".

25. בענייננו מצטרפות שתי ראיות הזיהוי ומחזקות האחת את משקל השנייה, לכך מצטרפת נסיבה נוספת - היותו של הנאשם תושב קריית אונו שם נעברה העבירה.

26. בשלב השלישי של בחינת הראיות, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם (ע"פ 497/92 נחום (קנדי) נ' מדינת ישראל, [24.10.95]). הנאשם לא ניסה להפריך את הטענה לפיה לא רכב על האופנוע בעת קרות המקרה, והסתפק באמירה בעלמא, לפיה אחרים רוכבים מדי פעם על האופנוע. הנאשם לא זימן כאמור אף לא עד אחד שסיפר כי רכב אי פעם על האופנוע. לדברי הנאשם הוא בעלים של עסק, אך הוא לא הביא כל ראיה מיומנו ממנה ניתן להסיק כי לא היה במקום ביום המקרה. (צהרי יום ששי בעיר מגוריו). ב"כ הנאשם מלינה על כך כי התביעה לא ביצעה איכון טלפוני, בחינת הראיות הקיימות מלמדת על כך כי לא היה על התביעה לעשות כן, שכן די בהצטברותן של הראיות שהוגשו, כדי להביא להרשעתו של הנאשם.

עדויות של הנאשם

27. לדברי הנאשם בהודעתו מיום 27.5.15 ש' 30 "הרבה אנשים" רוכבים על האופנוע שלו, וכפי שאמר בעדותו לפניי "מלא" אנשים רוכבים על האופנוע (עמ' 28 ש' 10 עם זאת, כאמור לעיל, לא נקב הוא בשמו של איש, על מנת לסתור את החזקה העובדתית, לפיה הוא שרכב על האופנוע. בעדותו לפני לא תיאר הנאשם כל ניסיון שעשה על מנת לסתור את הראיות הנסיבתיות שהצטברו כנגדו. למעט פניה לרואה החשבון שלו. כדי לברר מי היו עובדיו באותה תקופה וכפי שצינתי לעיל, ספק אם אכן ניסה לברר.

מחדלי חקירה

28. לטענת ב"כ הנאשם נפלו בהתנהלות היחידה החוקרת כשלים, אותם יש לראות כמחדלי חקירה. אני מסכימה עם ב"כ הנאשם כי מסדר הזיהוי וחקירת הנאשם בוצעו בחלוף זמן רב מיום האירוע. לא ניתן כל הסבר לשיהוי בפעולות החקירה, עם זאת אינני סבורה כי קופחה בכך הגנתו של הנאשם. שכן לטעמי מצביעות הראיות על אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

עוד טענה ב"כ הנאשם היה על המשטרה לבצע איכון סלולרי.

נפסק לא אחת כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (ראו פסקה ו' ואילך, לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מ.י.**).

סוף דבר

29. נראה כי בהצטברות הנסיבות כפי שפורטו לעיל יש כדי להביא להרשעתו של הנאשם. על כן אני מרשיעה אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר תשע"ז, 22/03/2017 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נוכח עמדתה של המאשימה אני מפנה את עניינו של הנאשם לממונה על עבודות השירות.

ניתן ליצור קשר עם הנאשם בטלפון: 0544678675 או באמצעות ב"כ בפקס': 03-6912618.

עמוד 8

נדחה לשמיעת גזר דין ליום 11.5.17 בשעה 08:30.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר תשע"ז, 22/03/2017 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת